

קמתי מוקדם, לא מצאתי לי מקום. הן היום יום הולדתך ה-22. כמה קיוויתי להגיע ליום הזה! לא ידעתי שהגורל המר כה יתאכזר אלינו ויפריד בינינו לנצח.

מחמל נפשי. כה זועק הלב ונצבט, ובכל זאת ממאן להאמין שאמנם קרה האסון הנורא. כל פעם נדמה לי שהנה תיפתח הדלת בשקט, ואתה תכנס בצעדים השקטים שלך ובת-צחוק מלבבת על שפתיך, כתמיד. ואני אמהר לקראתך מלאת חדווה, ואגיד: שלום בן! ואתה, כתמיד, תענה: שלום, שלום.

ומה נשמע בני? – יהיה טוב, אמא!

ואנו שוב נסב יחד לשולחן, וגם אבא יצטרף, ונמשיך בשיחה כתמול-ששום. עוד מצלצלות באוזני המלים שאמרת לי ביום רביעי האחרון (7/2): אמא, אי-אפשר לסובב את השעון אחרונית, החיים הולכים קדימה!
בני, בני, האם זאת באמת המציאות? האם לא אשמע את קולך יותר, לא אראה את פניך הנעימות המלטפות את הלב? אני מחזיקה את תמונתך לפני ומסתכלת בה, ואתה כה חי, כה מלא עלומים, כה צנוע ומלבב, ושוב ממאן הלב להאמין...

אתה חי בלבי וכזה אראך תמיד.

21/2/1968

בני יקירי, מחמל נפשי,

כמה קשה להשלים עם הרעיון שהנה הולך ומתקרב היום הנמהר הזה, יום השנה לנפילתך באופן כה אכזרי. הלב עוד לא הפסיק לדאוב ובעיניים עוד לא יבשו הדמעות, ואתה חסר לנו על כל צעד ושעל, חשך עולמנו ואין ניחומים. מעלותיך הטובות הלא הן בנפשי, כל רגע הינך בליבי השבור ומלווה אותי בכל אשר אפנה.